

Opisy nieznananych stopów w starożytnych manuskryptach

18 czerwca 2019

Do momentu wynalezienia prasy drukarskiej i rozpowszechnienia jej na całym świecie każda kultura posiadała swój własny sposób przechowywania wiedzy i przekazywania jej z pokolenia na pokolenie. W Indiach najbardziej powszechne było prowadzenie zapisów na liściach palmowych. Metoda ta była stosowana do wymiany informacji między osobami zajmującymi się nieraz bardzo odległymi od siebie dziedzinami wiedzy.

Starożytna wiedza spisana na liściach palmowych

Ostatnimi laty niewielka grupa wysoko wykształconych badaczy hinduskich poświęciła się wynajdywaniu, zbieraniu i tłumaczeniu starożytnych tekstów. Jeden z tych specjalistów, pisarz i znawca sanskrytu, Subramanyam Iyer, od wielu lat rozszyfrowuje zbiór starych liści palmowych znalezionych w pewnej wiosce w jego rodzinnym stanie Karnataka w południowych Indiach. Kilka lat temu odkrył on stare teksty opisujące różne stopy o nieznanym dzisiejszej nauce własnościach i ich zastosowanie do budowy kadłubów opisanych w „Wedach” wiman.

Zastanawiając się nad ewentualnym zastosowaniem tych receptur we współczesnym przemyśle lotniczym Subramanyam Iyer napisał do C.S.R Prabhu, dyrektora technicznego Państwowego Ośrodka Informatyki będącego agendą rządu indyjskiego zajmującą się tłumaczeniem starożytnych tekstów i poszukiwaniem zastosowań dla opisanych w tych tekstach technologii.

W udzielonej w maju 1991 roku odpowiedzi Prabhu poinformował Iyera, że jest w trakcie studiowania licznych Shastr (naukowe teksty wedyjskie) zapisanych na liściach palmowych i że udało

mu się już stworzyć kilka materiałów na podstawie rozszyfrowanych receptur. Były to stopy metali o bardzo obiecujących właściwościach, które mogą znaleźć zastosowanie we współczesnej nauce i technice.

Jeszcze w roku 1991 próbki tych stopów poddano badaniom udostępniając je wszystkim zainteresowanym. Pierwsze testy wykazały, że są to nieznane stopy i że z uwagi na swoje unikalne właściwości mogą one znaleźć zastosowanie w lotnictwie oraz w przemyśle kosmicznym i obronnym.

We wrześniu 1992 roku jedna z ogólnokrajowych gazet indyjskich opublikowała artykuł potwierdzający fakt, że w pewnej wsi w stanie Karnataka znaleziono starożytne teksty pisane sanskrytem i że po przetłumaczeniu okazały się one zbiorem receptur do produkcji superstopów o nieznanych dotychczas właściwościach.

Artykuł cytował również wypowiedź C.S.R. Prabhu z Państwowego Ośrodka Informatyki, który oświadczył, że wykonał pięć różnych stopów na podstawie podanych w tych tekstach opisów i że obecnie pracuje nad następnymi. Każdy z tych stopów ma unikalne właściwości, dzięki którym znajdą one zastosowanie we współczesnej metalurgii.

Według Prabhu teksty wymagały nie tylko przetłumaczenia, ale również rozszyfrowania. Język, którym zostały napisane, to częściowo wersja sanskrytu poprzedzająca jego klasyczną wersję. Ich przekład był możliwy dzięki temu, że wiele użytych słów miało swoje odpowiedniki w ajurwedach (ajurweda to starożytna hinduska sztuka medycyny i przedłużania życia – przyp. tłum.).

Prabhu zapewnia, że jak dotąd nie odnaleziono w żadnej części Indii tekstów tej klasy oraz że zawarte w nich opisy wywodzą się z bogatej tradycji przekazu ustnego, który był prowadzony przez tysiące lat, zanim przekazywane przy jego pomocy informacje zapisano na liściach palmowych.

Nieprawdopodobne stopy

Artykuł cytował dalej treści zawarte w referacie wygłoszonym przez C.S.R. Prabhu na kongresie, który odbył się niedawno temu w Indiach. Prabhu podał w nim opis tych stopów i oznajmił, że ich własności są dokładnie takie same, jak własności stopów opisanych w tekstach i że są one obecnie badane nie tylko w Indiach, ale również za granicą, między innymi na uniwersytecie w San Jose w Kalifornii.

Na przykład stop ołowiu tamogarbha loha absorbuje 85 procent światła generowanego przez laser rubinowy.

Stop miedzi, ołowiu i cynku pancha loha posiada ogromną plastyczność i niezwykłą odporność na korozję w słonej wodzie – właściwość, której nie zaobserwowano w żadnym stopie zawierającym miedź i która z oczywistych względów znajdzie dla tego stopu zastosowanie w konstrukcjach kadłubów statków.

Araara tamra, kolejny stop o własnościach antykorozyjnych, jest łamliwy i bardzo lekki.

Chapala grahaka okazał się być wysokiej jakości materiałem ceramicznym, zaś przy niewielkich modyfikacjach receptury zmieniał się w wysokiej jakości kwaso- i zasadoodporne szkło.

Jak dotąd, jak podaje artykuł, udało się odczytać i odkodować receptury kolejnych 14 substancji, z których dwie wydają się być bardzo obiecujące: bhandhira loha, stop dźwiękoszczelny, i vidyut darpana, szkło zdolne do neutralizacji oświetlenia.

C.S.R. Prabhu podaje również, że w tekstach znajdują się opisy kopalń położonych w różnych miejscach i rodzajów minerałów, które można wydobywać na różnych głębokościach wraz z opisem sposobu ich wydobywania, oddzielania i oczyszczania.

Prawdopodobnie część tych tekstów została spisana przez Maharishi Bharadwaaję, zaś ich treść dowodzi, że starożytni mędrcy hinduscy posiadali niezwykle rozwiniętą wiedzę z

zakresu technologii, która uległa z czasem zapomnieniu.

Kiedy otrzymałem kopię tego artykułu, z miejsca napisałem do C.S.R Prabhu z prośbą o jego autoryzację.

Jego odpowiedź była jednoznaczna. Poinformował mnie ponadto, że pracuje obecnie nad szkłem zdolnym absorbować ciepło słoneczne oraz stopem używanym na kadłuby wiman pochłaniającym nadmiar ciepła wytwarzanego przez tarcie powietrza podczas lotów z dużymi prędkościami.

Zapowiada ponadto, że razem ze swoimi kolegami planuje założenie instytutu badawczego zajmującego się wytwarzaniem różnych stopów, o których mowa w „Vymaanika Shaastra”.

Planują również odszyfrowanie tekstów spisanych na liściach palmowych opisujących shastrę „Amsu Bodhini”, która według pewnego anonimowego tekstu z roku 1931 zawiera informacje o planetach, różnego rodzaju światłach, cieple, kolorach i polach elektromagnetycznych, metodach konstruowania maszyn zdolnych do przyciągania promieniowania słonecznego, a następnie analizowania go i rozdzielenia jego składników energetycznych, sposobach prowadzenia rozmów na odległość oraz przesyłania kablem wiadomości, a także budowie maszyn zdolnych do przenoszenia ludzi na inne planety.

Z tego wynika, że wszystkie współczesne osiągnięcia nauki i techniki były już kiedyś znane.

Ta wiedza została gdzieś kiedyś zapisana. Od nas zależy, czy ją odnajdziemy i przestaniemy arogancko twierdzić, że żadna inna cywilizacja nigdy nie doszła do naszego obecnego poziomu.

Autorstwo: Robert Goodman

Tłumaczenie: Jerzy Florczykowski

Źródło: Nexus.media.pl